

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł.

Cena egzemplarza 1 zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-400 „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu“, zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.“.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNİK Nr. Nr. 16 — 19.

Poz. 45 — Okólnik Nr. 16 z dnia 9 marca 1935 roku o wymianie aktów ślubu w stosunkach z Niemcami (AC. 30-6-1)	Str. 164
46 — Okólnik Nr. 17 z dnia 14 marca 1935 roku o regulowaniu pobytu cudzoziemców po odbyciu służby wojskowej zagranicą (AC. 76-a-17-10)	„ 164
47 — Okólnik Nr. 18 z dnia 18 marca 1935 roku o zarządzaniu dozoru policyjnego na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.1934 roku o niektórych przestępstwach przeciwko bezpieczeństwu Państwa i tryb postępowania (AP. 106-37)	„ 164
48 — Okólnik Nr. 19 z dnia 18 marca 1935 roku w sprawie wyjazdów do Jugosławii (AP. 131/748)	„ 165

III. PISMA OKÓLNE.

49 — Pismo z dnia 9 marca 1935 roku o współpracy Rejonowych Inspektorów Konf z kierownikami powiatowych władz administracji ogólnej przy ewidencji konf (Wojsk. J. 1/2/2)	„ 167
50 — Pismo z dnia 11 marca 1935 roku o odstąpieniu rejestru stowarzyszeń, prowadzonego w myśl dawnych przepisów stowarzyszeniowych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (RA. 5b-34).	„ 167
51 — Pismo z dnia 12 marca 1935 roku o cenach sprzętu przeciwigazowego (Wojsk. OPLG. 39-1)	„ 167
52 — Pismo z dnia 15 marca 1935 roku o kasowaniu znaczków stemplowych na podaniach przez petentów (GB. 21-42-2)	„ 168

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 15 — 17.

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1935 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 roku	„ 170
--	-------

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 55 — 63.

C. BIBLIOGRAFJA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

1) „Brakowanie akt“ — G. Kaleński i 2) „Przeplsy kancelaryjne“ St. Stosyk	„ 173
---	-------

A.

II. Okólniki

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

45.

OKÓLNIK Nr. 16

z dnia 9 marca 1935 r.

o wymianie aktów ślubu w stosunkach z Niemcami.

(Nr. AC. 30-6-1).

Do

*P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m.
st. Warszawę, Starostów, Prezydentów
Miast.*

Art. 5 ust. 4 umowy haskiej z dnia 12 czerwca 1902 r. o uregulowaniu kolizji ustawodawstw w zakresie małżeństwa (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 594 z 1929 r.) ustanawia w stosunkach między państwami umownymi obowiązek wzajemnego udzielania sobie wierzytelnych odpisów aktów ślubu, zawartych w kraju jednej strony przez osoby, z których obydwie, bądź jedna tylko, są obywatelami drugiej strony.

W stosunkach naszych z Niemcami zobowiązanie to dopełniane było dotychczas przez Niemcy, w następstwie czego zwróciły się one obecnie do władz polskich z prośbą o zapewnienie im ścisłego przestrzegania umownie zastrzeżonej w tej mierze wzajemności.

Uznając zasadność tej prośby, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że powołane wyżej postanowienie umowy haskiej nakłada na wszystkich urzędników stanu cywilnego oraz wszystkie osoby, prowadzące księgi, które w rozumieniu obowiązujących przepisów, mają charakter ksiąg stanu cywilnego obowiązek:

1) każdorazowego badania obywatelstwa obojga osób, wstępujących w związki małżeńskie i w przypadku ustalenia, iż obie, bądź jedna z nich, posiadają obywatelstwo niemieckie,

2) przesyłania z urzędu dwa razy do roku powiatowym władzom administracji ogólnej odpowiednich odpisów (nie skróconych wyciągów) z aktów ślubu tych osób, tak by doręczenie odpisów tych z kolei władzom niemieckim następowało nie później, niż w terminach do 1-go stycznia i 1-go lipca każdego roku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia jednocześnie, że:

a) przesyłanie, o jakim mowa w pkt. 2) okólnika, odbywa się bezpłatnie, jako podjęte w interesie urzędowym i uzasadnione wyraźnym przepisem umowy międzynarodowej;

b) omawiane odpisy winny być „wierzytelne”, t. j. poświadczone za zgodność z oryginałem, co skutecznie właściwy urzędnik stanu

cywilnego, zaopatrując odpowiednią klauzulę podpisem swym oraz przyłożeniem pieczęci urzędowej. Tak poświadczone odpisy dalszemu uwierzytelnianiu nie podlegają;

c) wreszcie doręczanie poświadczonych w tym trybie odpisów władzom niemieckim odbywa się w drodze bezpośredniej korespondencji powiatowych władz administracji ogólnej z właściwymi miejscowo niemieckimi urzędami konsularnymi.

Zarządzenie niniejsze ma moc wsteczną, licząc od 1-go stycznia 1935 r.

O rozciągnięciu go w stosunkach z innymi kontrahentami umowy haskiej nastąpi oddzielne powiadomienie.

(—) *T. Krychowski*
PODSEKRETARZ STANU

46.

OKÓLNIK Nr. 17

z dnia 14 marca 1935 r.

o regulowaniu pobytu cudzoziemców po odbyciu służby wojskowej zagranicą.

(Nr. AC. 76-a-17-10).

Do

P. P. Wojewodów i Starostów.

Wobec niejednolitej praktyki stosowanej przy regulowaniu pobytu cudzoziemców, powracających do Polski po odbyciu służby wojskowej w armii ojczystej i mając na uwadze analogiczną sytuację obywateli polskich, powracających zagranicę po odbyciu służby wojskowej w armii polskiej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Nie należy uważać za przerwę w pobycie wyjazdu cudzoziemca z Polski w celu spełnienia obowiązku wojskowego w armii ojczystej.

Cudzoziemiec, który po spełnieniu obowiązku wojskowego w swoim państwie, powraca do Polski, nie traci praw nabytych wskutek poprzedniego swego pobytu w Polsce.

Niniejsze wyjaśnienie ma szczególne znaczenie przy stosowaniu art. 8 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 4.VI. 1927 r. o ochronie rynku pracy (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 472).

(—) *T. Krychowski*
PODSEKRETARZ STANU

47.

OKÓLNIK Nr. 18

z dnia 18 marca 1935 r.

o zarządzaniu dozoru policyjnego na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.1934 r. o niektórych przestępstwach przeciwko bezpieczeństwu Państwa i tryb postępowania.

(Nr. AP. 106-37).

Do

*P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na
m. st. Warszawę i Starostów.*

Jeden z P.P. Wojewodów zwrócił się do Ministerstwa z prośbą o wyjaśnienie, czy może być obecnie zarządzony dozór policyjny nad skazanymi wedle przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16.II.1928 r. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 160), co do których sąd orzekł w wyroku dopuszczalność rozciągnięcia nad nimi dozoru policyjnego, a to z uwagi, że w międzyczasie przytoczone rozporządzenie straciło moc obowiązującą.

Kwestja ta pozostała aktualną ze względu na potrzebę rozciągnięcia dozoru policyjnego nad osobami opuszczającymi więzienia po wejściu w życie nowego rozporządzenia z dn. 24.X.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 851).

I. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia, że poza szczególnym wyjątkiem, przewidzianym w art. 2 § 2 Kodeksu Karnego, utrata mocy obowiązującej przez ustawę karną w niczem nie narusza prawomocnych wyroków, wydanych na jej podstawie. Wyroki te podlegają wykonaniu w całej rozciągłości, przyczem także o charakterze skutków skazania, środków zabezpieczających i kar dodatkowych rozstrzygają przepisy tej ustawy, na której podstawie wyrok wydano.

II. Przechodząc do przepisów rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 24.X.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 851), Ministerstwo zauważa, że wykonanie dozoru należy do powiatowych władz administracji ogólnej. Orzeczenie o dozorze policyjnym zyskuje skuteczność prawną z chwilą uprawomocnienia się wyroku. Z art. 540 K. P. K. wynika, że władza wykonywająca wyrok winna natychmiast po uprawomocnieniu się wyroku wydać wszelkie zarządzenia związane z jego wykonaniem.

Do tych zarządzeń należy również zawiadomienie władzy administracyjnej o orzecznym dozorze policyjnym.

Zawiadomienie to może być władzy administracyjnej potrzebne jeszcze przed zwolnieniem skazanego z więzienia, choćby celem wydania zarządzeń prewencyjnych, zmierzających do zabezpieczenia wykonania dozoru (np. art. 5 § 2 rozporządzenia z 24.X.1934 r.).

Poza tem jeszcze w czasie odbywania kary przez skazanego może władza administracyjna wykorzystywać pewne uprawnienia związane z wykonywaniem dozoru (art. 5 § 2 lit. c) cytowanego rozporządzenia z 24.X.1934 r.).

Ze względu na powyższe za właściwą miejscowo do wykonania dozoru policyjnego musi być uważana powiatowa władza administracji ogólnej tego okręgu, w którym skazany zamieszkiwał przed wydaniem wyroku, gdyby zaś miejsca zamieszkania nie udało się ustalić—władza,

w której okręgu ujęto skazanego lub skazany popełnił przestępstwo.

Ponadto w chwili zwolnienia skazanego na dozór policyjny po odbyciu kary, — zarząd więzienia będzie zawiadamiać właściwą w myśl poprzednich wywodów władzę administracyjną o dniu zwolnienia skazanego z więzienia i o miejscu, gdzie według oświadczenia jego zamierza zamieszkiwać. Gdyby miejsce to było inne, niż miejsce poprzedniego zamieszkania skazanego—właściwa pierwotnie władza administracyjna może bądź przekazać akty skazanego władzy administracyjnej nowego miejsca jego zamieszkania, bądź zmusić skazanego do pobytu we własnym okręgu administracyjnym, a gdy sprawa dotyczy cudzoziemca można też wydalić go z granic Państwa (art. 7 cytowanego rozporządzenia).

W końcu zaznacza się, że władza wykonywująca wyrok nie ma obowiązku dostawienia skazanego po zwolnieniu go z więzienia do nowego miejsca jego zamieszkania i na tle obowiązujących przepisów obowiązku tego nie można na nią nałożyć.

(—) *T. Krychowski*
PODSEKRETARZ STANU

48.

OKÓLNİK Nr. 19

z dnia 18 marca 1935 r.

w sprawie wyjazdów do Jugosławji.

(Nr. AP. 131-748)

Do

*P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m.
st. Warszawę i Starostów.*

W roku bieżącym, podobnie jak w roku ubiegłym, wyjazdy obywateli polskich do Jugosławji nie podlegają ograniczeniom okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 41 z dn. 24.IV.1933 r. w sprawie polityki paszportowej (Nr. AP. 128/60). W związku z tem powiatowe władze administracji ogólnej będą wydawały bez ograniczeń paszporty dla osób zamierzających udać się do Jugosławji, przy zastosowaniu następującego trybu postępowania:

1. Osoba, ubiegająca się o paszport do Jugosławji, powinna wykazać się wykupioną w jednej z placówek Polskiego Biura Podróży „Orbis”, akredytywą, opiewającą na dinary (waluta jugosłowiańska), stanowiącą równowartość co najmniej 550 zł. i najwyżej 750 zł. przy wyjazdach indywidualnych oraz co najmniej 400 zł. i najwyżej 500 zł, od osoby przy wyjazdach zbiorowych, jeżeli pobyt w Jugosławji nie ma trwać dłużej aniżeli 4 tygodnie. Przy wyjazdach na okresy krótsze lub dłuższe, należy honorować akredytywy o wartości proporcjonalnie zmniejszonej lub zwiększonej. Np. przy zamierzonym wyjeździe na tydzień na podstawie paszportu indywidualnego strona powinna wykazać się akredytywą, której

równowartość wynosi co najmniej 140 zł. i najwyżej 180 zł. przy wyjazdach zbiorowych co najmniej 100 zł. i najwyżej 125 zł. (od osoby).

Jeśli natomiast ktoś zamierza wyjechać na 5 tygodni, wówczas, jeżeli wyjeżdża sam, powinien wykazać się akredytywą o równowartości minimum 690 zł. i maximum 950 zł., a jeżeli wyjeżdża w zorganizowanej wycieczce, minimum 500 i maximum 625 zł.

Za podstawę powyższych obliczeń należy przyjmować jako najniższy okres tygodniowe (a nie jednodniowe) — przyczem rozpoczęty tydzień liczy się za cały.

W przypadkach organizowania wycieczek zbiorowych, w których koszty udziału w wycieczce (wraz z dojazdem i utrzymaniem) dla poszczególnych osób obliczone są ryczałtowo, wystarcza do wystawienia paszportu — zamiast akredytywy — wykazanie się organizatorów wycieczki zaświadczeniem Polskiego Biura Podróży „Orbis“, stwierdzającym wpłatę na rzecz obrotu clearingowego odpowiedniej sumy w złotych, w granicach powyżej określonego minimum i maximum.

2. Dla informacji podaje się, że nabywanie akredytyw będzie odbywać się po kursie 100 dinarów = 12.05 zł. Koszty nabywanych akredytyw nie będą z reguły przekraczać 3% nominalnej wartości akredytywy, przyczem w koszty te wliczone są już wszystkie koszty bankowe oraz prowizja polskich i jugosłowiańskich instytucyj, uczestniczących w tym obrocie clearingowym.

Akredytywy opiewać będą na sumy płatne tylko w dinarach w Jugosławji, a w momencie inkasowania, żadne koszty nie będą już potrącane przez instytucje jugosłowiańskie.

Wymiany akredytyw na walutę jugosłowiańską, będą dokonywały wymienione w akredytywie instytucje jugosłowiańskie.

Pozostałe na akredytywach kwoty nie podjęte w Jugosławji, będą posiadaczowi zwracane w walucie polskiej przez „Orbis“ do wysokości 15% nominalnej wartości akredytywy bez dodatkowych kosztów, podlegające zaś zwrotowi kwoty powyżej 15% nominalnej wartości akredytywy, mogą być obciążone kosztami bankowymi.

3. Osoby ubiegające się o paszporty do Jugosławji nie mają obowiązku wykazywania konieczności wyjazdu (a w szczególności zaświadczeń lekarskich przy wyjazdach w celach kuracyjnych). Odmowa wydania paszportu może nastąpić w przypadkach przewidzianych w § 7 rozp. z 14.IV.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548).

4. Czas ważności paszportu należy określać najwyżej na 8 tygodni, przyczem ważność ta nie powinna być z reguły przedłużana przez Konsulaty R. P. w Jugosławji, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w § 21 instrukcji paszportowej dla urzędów zagranicznych R. P.

Na 4-tej stronie książki paszportowej

należy wypisywać jedynie „Jugosławja“, jako kraj, na który paszport jest ważny.

5. Paszporty, wydawane po myśli niniejszego zarządzenia, podlegają opłatom ulgowym, przewidzianym w § 1 lit. e) rozporządzenia z 7.V.1932 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 397) — bez względu na to, czy petent uzyskuje paszport indywidualny, czy też jest dopisany do paszportu zbiorowego (rodzinnego) oraz bez względu na jego stosunki majątkowe. Inne przepisy rozporządzenia z 7.V.1932 r. z wyjątkiem §§ 9, 10 i 13 nie mają zastosowania, a w szczególności władze paszportowe nie mają obowiązku uzależniania wydania paszportu od zgody władz skarbowych.

Powyższe nie wyklucza oczywiście wydawania paszportów bezpłatnych w przypadkach wyjątkowych, w których jednakże będą stosowane ogólne obecnie obowiązujące przepisy — a przedewszystkiem zgoda Ministerstwa po myśli okólnika Nr. 41 z r. 1933.

Na pierwszej stronie książki paszportowej należy podać § 8 rozp. z 7.V.1932 r. jako podstawę zastosowania ulgowej opłaty lub też zupełnego zwolnienia od opłat paszportowych.

6. W aktach paszportowych należy odnotować numer akredytywy i sumę na jaką opiewa (podając równowartość w złotych).

Równocześnie w związku z wątpliwościami, jakie miały miejsce w roku ubiegłym, powołując się na okólnik Ministerstwa Nr. 88 z dnia 16.VI.1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 16, poz. 162), przypomina się, że w imieniu osób zamierzających udać się zagranicę mogą występować wobec władz o paszporty wszystkie należycie upoważnione przez petentów i legalnie działające na obszarze Polski Biura Podróży.

7. Ilość wydanych paszportów do Jugosławji należy wypisywać w rubryce 14 statystyki wydanych paszportów, zarządzanej okólnikiem Nr. 71 z dnia 20.V.1932 r. (Nr. AP. 135/2). Niezależnie od tego w rubryce „uwagi“ należy podać liczbę osób, wyjeżdżających do Jugosławji, dla których wydano paszporty indywidualne, lub też które wymienione zostały w paszportach zbiorowych.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje do dnia 1 listopada 1935 r., o ewentualnem zaś przedłużeniu jego mocy obowiązującej lub też o jego wznowieniu zostaną P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) powiadomieni osobnem pismem.

Równocześnie uchyla się zarządzenie z dnia 28.VII.1934 r. Nr. AP. 1453/19/p/32.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

49.

PISMO OKÓLNE

z dnia 9 marca 1935 r.

o współpracy Rejonowych Inspektorów Koni z klerownikami powiatowych władz adm. ogólnej przy ewidencji koni.

(Nr. Wojsk. J. 1-2-2)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i wykorzystania odpis zarządzenia Min. Spraw Wojsk. z dnia 4 marca b. r. Nr. 1006-12/A.R. w sprawie współpracy Rejonowych Inspektorów Koni z powiatowymi władzami adm. ogólnej w kwestjach dotyczących ewidencji koni.

(—) *Wyszyński mjr.*

DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

MINISTERSTWO SPRAW
WOJSKOWYCH
DOWÓDZTWO TABORÓW
I SZEFOSTWO REMONTU

Zał. do pisma ok.
Nr. Wojsk. J. 1-2-2

Nr. 1006-12/A.R.

Warszawa, dnia 4 marca 1935 r.

Przesyłając do wiadomości odpis pisma Min. Spraw Wewn. Nr. Wojsk. I. J/2/1 z dnia 19. II. r. b., proszę o wydanie podległym R. I. K. zarządzenia, aby w sprawach usunięcia stwierdzonych przez R. I. K. na szczeblu urzędów gminnych niedomagań zwracali się bezpośrednio do zainteresowanych Kierowników Powiatowych Władz Adm. Ogólnej. R. I. K. winni nawiązać z nimi jak najściślejszą pod tym względem współpracę. Uniknie się przez to konieczności interwenjowania D. O. K. u władz wojewódzkich we wszelkich sprawach, które mogą być uregulowane bezpośrednio przez władze powiatowe.

Interwencja D. O. K. u władz wojewódzkich ograniczać się powinna jedynie do spraw natury zasadniczej, względnie do tych wypadków, w których interwencja R. I. K. u władz powiatowych nie odniosła należytego skutku.

DOWÓDCA TABORÓW I SZEFE REMONTU

(—) *Dembiński*
PUŁKOWNIK

O t r z y m u j ą :

D. O. K. Nr. I—X.

Min. Spraw Wewn. Biuro Wojsk.

50.

PISMO OKÓLNE

z dnia 11 marca 1935 r.

o odstąpieniu rejestru stowarzyszeń, prowadzonego w myśl dawnych przepisów stowarzyszeniowych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

(Nr. A.R. 5b-24).

P. P. Wojewodom i Starostom.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości.

(—) *Michałowski*

DYREKTOR DEPARTAMENTU

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Zał. do pisma ok.
Nr. A.R. 5 b-24.

Nr. A.R. 5 b-24.

Warszawa, dnia 5 marca 1935 r.

Do

Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Z uwagi na to, że prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808 z r. 1932) i przepisy wykonawcze do niego nie przewidują centralnej rejestracji stowarzyszeń i rejestracja ich statutów należy do Wojewodów (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) właściwych ze względu na miejsce siedziby stowarzyszenia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przekazuje do przechowywania w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę akta i księgi rejestracyjne stowarzyszeń, rejestrowanych w swoim czasie (do miesiąca września 1926 r.) w myśl dawnych przepisów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych z tem, że Pan Komisarz Rządu będzie udzielał potrzebnych informacji i wyciągów z tych akt bezpośrednio na żądanie władz i osób interesowanych.

(—) *Michałowski*

DYREKTOR DEPARTAMENTU

51.

PISMO OKÓLNE

z dnia 12 marca 1935 r.

o cenach sprzętu przeciwgazowego.

(Nr. Wojsk. OPLG. 39/1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, co następuje:

Zarząd Główny L. O. P. P. sprzedaje następujący sprzęt przeciwgazowy, wyrabiany przez W. W. S. P.:

1. Ubrania ochronne z tkaniny impregnowanej, nieprzemakalne, kwaso- i ługoodporne
cena

1 kompletu (kombinezon, kaptur, buty i rękawice) zł. 75.—

2. Buty ochronne gumowe
cena 1 pary „ 22.—

3. Rękawice ochronne gumowe „ 6.10
cena 1 pary „

4. Maski przeciwgazowe R. S. C. z wkręcanym pochłaniaczem
cena 1 kompletu „ 18.—

5. Maski z doprowadzaniem powietrza do miejsc pracy silnie zagażowanych, jak kotły, cysterny, kanalizacje i t. p.:

Cena 1 kompletu z węzłem gumowym dług. 10 m. „ 153.60

Cena 1 kompletu z węzłem gumowym dług. 20 m. „ 217.60

Cena 1 kompletu z węzłem gumowym dług. 30 m. „ 281.60

6. Półmaski MI i NI dla ochrony dróg oddechowych przed pyłem i kurzem:

Cena za 1 szt. MI „ 8.45

„ „ „ „ NI „ 6.85

7. Półmaski z gumy porowatej, chroniące drogi oddechowe przed kurzem „ 2.45
cena za 1 szt. „

8. Okulary ochronne w oprawie gumowej ze szkła zwykłego, zabezpieczające oczy przed odpryskami odłamków kamieni, szkła, metali i t. p. „ 3.20
cena 1 pary „

9. Okulary ochronne w oprawie gumowej ze szkła kolorowego, zabezpieczające oczy przed promieniami światła:

a) dla spawaczy autogenicznych — szkło zielone
cena 1 pary „ 6.55

b) dla spawaczy elektrycznych — szkło rubinowo-czerwone „ 4.—
cena 1 pary „

c) dla robotników oświetleniowych — szkło czarne „ 4.20
cena 1 pary „

d) dla pracowników ogniowych — szkło ciemno-niebieskie „ 4.35
cena 1 pary „

10. Pochłaniacze schronowe „G. S.“ bez filtru mechanicznego i bez podstawy dla pomieszczeń na 80—100 osób zł. 988.20
cena za 1 szt. „

11. Pochłaniacze schronowe „G. M.“ z podstawą bez filtru mechanicznego, dla pomieszczeń na 6—12 osób „ 215.—
cena za 1 szt. „

12. Pochłaniacze węglowe do masek przeciwgazowych R. S. C. zł. 5.—
cena za 1 szt. „

Poza tem W. W. S. P. wyrabia nast. pochłaniacze przemysłowe, wymienione w Okólniku Zarządu Głównego L. O. P. P. Nr. 301/34:

13. Pochł. z opaską popielatą lub cały tego koloru, chroniący przed siarkowodorem „ 4.45
cena za 1 szt. „

14. Pochł. z opaską żółto-popielatą lub cały tego koloru, chroniący przed amonjakiem i siarkowodorem „ 4.45
cena za 1 szt. „

15. Pochł. z opaską żółto-zieloną lub cały tego koloru, chroniący przed amonjakiem i chlorem „ 4.45
cena za 1 szt. „

16. Pochł. z opaską fioletową lub cały tego koloru, chroniący przed kwasem pruskim „ 4.45
cena za 1 szt. „

17. Pochł. z opaską brunatną lub cały tego koloru, chroniący przed dwutlenkiem węgla „ 4.45
cena za 1 szt. „

18. Pochł. z opaską czerwoną lub cały tego koloru, chroniący przed gazami i dymami spalinowymi, parami ołowiu, rtęci, cynku — oprócz tlenu węgla „ 7.20
cena za 1 szt. „

Powyższy sprzęt produkcji krajowej z powodzeniem zastępuje używany dotychczas sprzęt zagraniczny. Jest on również skuteczny.

Sprzęt ten można zamawiać w Okręgach Wojewódzkich L. O. P. P. i w „Ośrodkach Propagandy L. O. P. P.“.

Okręgi Wojewódzkie L. O. P. P. dołożą starań, ażeby o treści niniejszego Okólnika byli poinformowani wszyscy zainteresowani, a szczególnie przemysł.

W stosunku do organów L. O. P. P. obowiązują warunki sprzedaży według okólnika Nr. 228/34

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

52.

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 marca 1935 r.

o kasowaniu znaczków stemplowych na podaniach przez petentów.

(Nr. GB. 21-42-2).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Starostów.

Na skutek zapytania w kwestji kasowania przez petentów znaczków stemplowych na po-

daniach, Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 2 marca 1935 r. Nr. D. V. 7419/5/35 udzieliło następującego wyjaśnienia:

„W myśl art. 151 u. o. s. *) opłatę stempłową od podania uiszcza się przez naklejenie znaczków stempłowych na pierwszej stronie podania. Z tego wynika, że petent uczynił załość obowiązkowi uiszczenia opłaty stempłowej, jeżeli znaczki odpowiedniej wartości nakleił na pierwszej stronie podania; nie wymaga zaś ustawa od petenta, aby znaczki skasował. Atoli ani u. o. s. ani r. w. s. **) nie zawierają postanowienia, któreby petentowi zakazywało kasowania. Art. 152 u. o. s. łączy ujemne skutki z nieuiszczeniem opłaty od podania lub z niedostatecznem jej uiszczeniem, nie przewiduje zaś skutków ujemnych w przypadku skasowania przez petenta. § 176 r. w. s. przewiduje dwukrotne kasowanie znaczków stempłowych przez funkcjonariuszów urzędu, do którego podanie zostało wniesione. Rzecz jasna, że ten przepis opiera się na założeniu, iż znaczki stempłowe nie zostały skasowane przez petenta; skasowanie bowiem przez petenta zazwyczaj utrudnia, a nieraz nawet uniemożliwia dalsze kasowanie urzędowi. Również ma znaczenie okoliczność, że skasowanie przez petenta utrudnia dostrzeżenie śladów poprzedniego skasowania. Atoli te rozważania, wyjaśniające motywy § 176 r. w. s. nie mogą posłużyć do in-

terpretacji tego przepisu, który w żadnej mierze nie wspomina o skasowaniu lub nieskasowaniu przez petenta. Tylko w pewnej mierze można z § 176 wysnuć pewne praktyczne konsekwencje w przypadku, gdy petent skasował znaczki stempłowe. Jeżeli mianowicie metoda skasowania, zastosowana przez petenta, jest tego rodzaju, iż wyrazy, cyfry, linje i t. p., którymi petent pokrył znaczki stempłowe, uniemożliwiają lub w dużej mierze utrudniają rozpoznanie, jak wyglądał znaczki przed skasowaniem, to może się nasunąć przewidziane w § 176 podejrzenie, którego konsekwencją będzie przesłanie podania urzędowi skarbowemu (§ 79 r. w. s.), przez ten urząd do ekspertyzy.

Z powyższych powodów Ministerstwo Skarbu nie znajduje podstawy prawnej do kwestjonowania podań, zaopatrzonych w znaczki stempłowe, skasowane przez petenta—poza wymienionymi tylko co przypadkami, uzasadniającymi przesłanie do ekspertyzy; w tym ostatnim wypadku zareagowanie nazewnątr (wobec petenta) zależy oczywiście od wyniku ekspertyzy“.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe wyjaśnienie do wiadomości i stosowania.

(—) Hausner

DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:

P. P. Dyrektorowie Departamentów i Blur w Min. Spraw Wewn. oraz

P. P. Naczelnicy Wydziałów w Min. Spraw Wewn.,
P. Komendant Główny Pol. Państw.,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza,
P. Dyrektor Główny Urzędu Statystycznego.

*) (Ustawa o opłatach stempłowych z dn. I.VII. 1926 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

**) (Rozporządzenie wykonawcze z dn. 10.X. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 7 marca Nr. 15 Rok 1935

Poz. 81. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji przedsiębiorstwa państwowego „Polski Monopol Tytoniowy“.

Poz. 82. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1935 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie.

Poz. 83. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1935 r. w sprawie utworzenia posterunku celnego w Żegiestowie.

Poz. 84. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 30 listopada 1931 r. o kwalifikacjach oficerów w polskiej marynarce handlowej.

Poz. 85. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1935 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 4 lipca 1933 r. o zapewnieniu statkom morskim, służącym do przewozu pasażerów, obsługi łodzi i tratw ratunkowych oraz o świadectwach wioślarskich.

Poz. 86. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 lutego 1935 r. w sprawie uchylecia rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1931 r. o ustaleniu kwoty ryczałtowej kosztów, połączonych z czynnościami sądów rozjemczych w Krakowie, Lwowie, Łodzi i Warszawie dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków, oraz sposobu pokrywania tych kosztów.

Poz. 87. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 października 1934 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. o określaniu cen aptecznych.

z 12 marca Nr. 16 Rok 1935

Poz. 88. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1935 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Białymstoku.

Poz. 89. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zry-

czałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw.

Poz. 90. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o utworzeniu funduszu zasobów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Poz. 91. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o utworzeniu funduszu zaliczkowego dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Poz. 92. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 lutego 1935 r. o obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

z 14 marca Nr. 17 Rok 1935

Poz. 93. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 marca 1935 r. o zmianie taryfy celnej przywozowej.

Poz. 94. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 marca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 roku w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 95. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 czerwca 1933 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne.

Poz. 96. Oświadczenie Rządowe z dnia 26 lutego 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski i innych krajów do konwencji z dnia 14 marca 1884 r. o ochronie kabli podmorskich.

Poz. 97. Konwencja międzynarodowa o ochronie kabli podmorskich.

Poz. 98. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r.

Na podstawie art. 122 ust. (2) i (3) pkt. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) ogłaszam jednolity tekst ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 277) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wynikających z art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) i z art. 61 § 2 rozporządzenia Prezydenta

Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. Prawo o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 776) oraz wprowadzonych art. 88 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) z zastosowaniem kolejnej numeracji ustępów.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1935 r. (poz. 98).

USTAWA ELEKTRYCZNA

z dnia 21 marca 1922 r.

Art. 1.

Na wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie lub rozdzielanie energii elektrycznej w celu wodowego zbytu albo choćby bez zbytu, lecz w celu zasilania publicznych środków komunikacji, korzystających z prądu silnego, wymagane jest uprawnienie rządowe.

Art. 2.

Uprawnień udziela się tylko na czas ograniczony. Uprawnienie może być przedłużone na określony przeciąg czasu. Przeniesienie uprawnienia na inną osobę może nastąpić tylko za zezwoleniem rządowym.

Art. 3.

Uprawnienie może być unieważnione, jeżeli rozpoczęcie robót lub uruchomienie urządzeń nie nastąpiło z winy uprawnionego w oznaczonym terminie.

Art. 4.

Uprawnienie winno zawierać określenie obszaru zasilanego, termin trwania uprawnienia, termin uruchomienia, warunki dostawy prądu, warunki wykupu (art. 7), oraz wymienienie szczególnych praw i obowiązków, związanych z uprawnieniem.

Art. 5.

Nadawanie, przedłużanie i unieważnianie uprawnień oraz udzielanie pozwoleń na przeniesienie uprawnień należy do Ministra Przemysłu i Handlu. Minister nadaje uprawnienia na podstawie dochodzeń, przeprowadzanych przez wojewodów w postępowaniu, które określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 6.

Zakładem elektrycznym w rozumieniu niniejszej ustawy jest urządzenie, służące do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania lub rozdzielania energii elektrycznej.

Art. 7.

Każdy zakład elektryczny, działający na mocy uprawnienia (art. 1), może być przez Państwo w interesie dobra publicznego na warunkach, przewidzianych w umowie z utrzymującym

uprawnienie, wykupiony. Prawo wykupu może być zarządzaniem Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych przeniesione na ciała samorządowe lub ich związki, co nie uwalnia tychże od obowiązku uzyskania uprawnienia w myśl przepisów art. 1 — 5.

Art. 8.

(1) Zakładom elektrycznym, działającym na mocy uprawnienia (art. 1), oraz zakładom elektrycznym państwowym przysługuje prawo korzystania zgodnie z planami, zatwierdzonemi przez wojewodę (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) z dróg publicznych tak kołowych, jako też wodnych i żelaznych, z ulic i placów publicznych oraz za odszkodowaniem z posiadłości państwowych, gminnych i prywatnych w celu prowadzenia przewodów nad lub pod ziemią, ustawiania stacji transformatorów i innych tego rodzaju urządzeń, umocowywania przewodów i wsporników na ścianach i dachach budynków, oraz obcinania gałęzi drzew, rosnących w pobliżu przewodów. W razie braku porozumienia co do wynagrodzenia, wysokość tegoż ustala sąd. Brak porozumienia nie wstrzymuje jednak korzystania z praw powyżej przewidzianych.

(2) Wszelkim innym zakładom elektrycznym prawo korzystania z dróg, ulic i placów publicznych może być udzielane na określony przeciąg czasu bądź przez wojewodę, bądź — gdy idzie o drogi, ulice lub place, będące pod zarządem innych organów — przez te organy za zgodą starosty powiatowego (starosty grodzkiego).

(3) Przy zatwierdzaniu planów należy zasięgać opinii samorządów, w szczególności pod względem estetycznym.

Art. 9.

Za szkody i nieszczęśliwe wypadki, spowodowane urządzeniami elektrycznymi, odpowiada przedsiębiorca, eksploatujący zakład elektryczny, jeśli nie udowodni, że szkoda lub wypadek nastąpiły z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, albo zostały wywołane siłą wyższą.

Art. 10.

Nieruchomości, stale lub czasowo potrzebne do budowy i utrzymania zakładów elektrycznych użyteczności publicznej, mogą być na zasadzie aktu uprawnienia (art. 4), drogą wywłaszczenia nabyte lub czasowo zajęte.

Art. 11.

(1) Zakłady elektryczne, istniejące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, mogą wytwarzać, przetwarzać, przysyłać lub rozdzielać energję elektryczną bez uprawnień, w art. 1 przewidzianych. Wszelako i dla tych zakładów należy uzyskiwać rzeczono uprawnienia na całokształt urządzeń, jeżeli zakłady te mają zmienić charakter swojej działalności, albo rozszerzyć obszar zasilania, zakreslony umowami, na zasadzie których zakłady te działają w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej albo — gdy chodzi o zakłady komunalne — mają wyjść poza obszar danej jednostki samorządowej.

(2) Dla istniejących zakładów elektrycznych, posiadających uprawnienia (koncesje) rządowe albo umowy koncesyjne z ciałami samorządowymi lub ich związkami, należy uzyskiwać uprawnienia, w art. 1 przewidziane, na całokształt urządzeń również i wtedy, gdy po wygaśnięciu tych uprawnień, względnie umów, zakłady te mają działać nadal na obszarach, objętych temi uprawnieniami, względnie umowami, wyjąwszy przytem wypadki przejścia zakładu, w myśl takiego uprawnienia lub umowy, na własność koncesjodawcy.

(3) Minister Przemysłu i Handlu mocen jest w poszczególnych wypadkach dla względów dobra publicznego, w razie zamierzonego rozszerzenia obszaru zasilania przez zakład elektryczny, istniejący w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, nadawać uprawnienia, w art. 1 przewidziane, tylko na to rozszerzenie.

Art. 12.

Bezterminowe uprawnienia (koncesje) rządowe i bezterminowe umowy koncesyjne z ciałami samorządowymi lub ich związkami, wydane, względnie zawarte przed wejściem w życie ustawy niniejszej, wygasną z mocy samego prawa w dniu 1 stycznia 1972 r. Nie dotyczy to zakładów elektrycznych komunalnych.

Art. 13.

Uprawnienia (koncesje) rządowe i umowy koncesyjne z ciałami samorządowymi lub ich związkami, wydane, względnie zawarte przed wejściem w życie ustawy niniejszej, wygasną w dniu 1 stycznia 1923 r., jeśli do tego dnia nie nastąpi uruchomienie urządzeń, przewidzianych w tych uprawnieniach, względnie umowach.

Art. 14.

Każdy zakład elektryczny może być zobowiązany zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu do oddawania zbywającej energii elektrycznej na rzecz elektrowni użyteczności publicznej za odpowiednim wynagrodzeniem. W razie niedojścia do porozumienia wysokość wynagrodzenia oznaczy sąd. Brak porozumienia co do wysokości wynagrodzenia nie wstrzymuje obowiązku dostarczania energii elektrycznej.

Art. 15.

(1) Zarządzenia w przedmiocie tworzenia nowych i znoszenia istniejących zakładów elektrycznych państwowych, mających cele, wskazane w art. 1, tudzież w przedmiocie rozszerzania obszaru, zasilanego przez takie zakłady, lub zmiany ich charakteru, jak również zarządzenia w przedmiocie przejmowania przez Państwo zakładów elektrycznych, należących do innych osób, winny być wydawane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(2) Powstawanie takich zakładów winno być poprzedzone dochodzeniem w myśl art. 5.

Art. 16.

Na budowę i uruchomienie zakładów elektrycznych należy uzyskać pozwolenie policyjno-

techniczne od wojewody (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę), który pozwolenie takie wydaje po zasięgnięciu opinii właściwego inspektora pracy. Wszelkie urządzenia elektryczne winny być wykonywane i utrzymywane zgodnie z przepisami technicznymi normami, zatwierdzonymi przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 17.

Sprawowanie nadzoru nad zakładami elektrycznymi należy do Ministra Przemysłu i Handlu, który może jednak ten nadzór przekazywać wojewodom (Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę). Każdy zakład elektryczny obowiązany jest na żądanie władzy nadzorczej dostarczać wszelkich danych technicznych, dotyczących jego ustroju i eksploatacji.

Art. 18.

Minister Przemysłu i Handlu mocen jest ustanowić opłaty za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie niniejszej ustawy.

Art. 19.

Przesyłanie energii elektrycznej przez granice Państwa wymaga pozwolenia Rady Ministrów.

Art. 20.

Energję elektryczną w rozumieniu prawa uważa się za rzecz ruchomą.

Art. 21.

Minister Przemysłu i Handlu może powoływać do opinjowania w sprawach elektrycznych doradcze organy fachowe.

Art. 22.

Wykonanie ustawy niniejszej należy do Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 23.

Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą po upływie dni 30 od jej ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 7 marca Nr. 55 Rok 1935

z 8 marca Nr. 56 Rok 1935

Poz. 75. Okólnik T. 1. Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1657/2/35 z dnia 28 lutego 1935 r. w sprawie wyjaśnień do przywózowej taryfy celnej. Dotyczy poz. 431 p. 2 i 490 p. 2.

z 9 marca Nr. 57 Rok 1935

Poz. 76. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zmia-

ny zarządzenia z dnia 29 października 1934 r. o warunkach uzyskania pozwoleń na zastosowanie zniżek celnych przy przywozie owoców południowych, towarów kolonialnych i olejów roślinnych.

z 11 marca Nr. 58 Rok 1935

Poz. 77. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie uchylenia zarządzenia z dnia 29 października 1934 r. o warunkach uzyskania pozwoleń na zastosowanie zniżek celnych przy przywozie owoców południowych, towarów kolonialnych i olejów roślinnych.

z 12 marca Nr. 59 Rok 1935

Poz. 78. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 marca 1935 r. w sprawie umorzenia w drodze wykupu obligacji 7% Pożyczki Kolejowej.

z 13 marca Nr. 60 Rok 1935

z 14 marca Nr. 61 Rok 1935

Poz. 79. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 80. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 6 marca 1935 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województwa wołyńskiego na rok służbowy 1935/36.

Poz. 81. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 marca 1935 r. w sprawie mianowania radców do Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie.

Poz. 82. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 marca 1935 r. w sprawie mianowania radców do Izby Przemysłowo-Handlowej w Wilnie.

z 15 marca Nr. 62 Rok 1935

Poz. 83. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 lutego 1935 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 13 listopada 1934 r. mocy obowiązującej dla wszystkich dozorców domowych m. Poznania.

z 16 marca Nr. 63 Rok 1935

Poz. 84. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 lutego 1935 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 28 grudnia 1934 r. mocy obowiązującej dla wszystkich cukrowni województwa poznańskiego z wyjątkiem cukrowni Wierchosławice.

C.**Bibliografia.****I. WYDAWNICTWA ZALECONE.****„Brakowanie akt” — G. Kaleński i
„Przepisy Kancelaryjne” — St. Stosyk.**

Komisja Wydawnicza, utworzona przy Sekcji Archiwalnej Towarzystwa Miłośników Historji w Warszawie w porozumieniu z Wydziałem Archiwów Państwowych Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zajęła się przygotowaniem i wydaniem cyklu broszur, obejmujących całokształt zagadnień archiwalnych i registraturalnych.

Z cyklu tych broszur ukazały się już dwie, a mianowicie: „Brakowanie akt” Gustawa Kaleńskiego i „Przepisy kancelaryjne dla urzędów administracji publicznej w teorji i praktyce” w opracowaniu Stefana Stosyka, inspektora w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Oprócz wiadomości ogólnych i teoretycznych w swoich dziedzinach, prace te zawierają szereg wskazówek praktycznych odnoszących się do organizacji i prowadzenia czynności archiwalnych i kancelaryjnych w urzędach administracji publicznej.

Obie prace zaleca się do użytku władz administracji ogólnej i związków samorządowych.

U w a g a. Cena każdej broszury 1 złoty.

